

» Έννοεῖτε ; ὁ βασιλεὺς ὁ ἴδιος ἐλάμβανε τὸν κόπον νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐντάμωσιν ἡμῶν, ἀγνώστων τυχοδιωκτῶν ἐρχομένων ἐκ τῆς θαλάσσης. Ἐδῶ, παρ' ἡμῖν, ὁ βασιλεὺς στέλλει τοὺς ὑπουργούς, οἱ ὑπουργοὶ ἐπιφορτίζουσι τοὺς νομάρχας, οἱ δὲ νομάρχαι ἐπὶ τέλους ἀποστέλλουσιν ὑπαστυνόμενον τινά.

» Ἀλλ' ἐν Ὁκουενακάτῃ δὲν ὑπάρχει τοσαύτη περιπλοκὴ ὑπηρεσίας· ὁ βασιλεὺς ὁδηγεῖ τὸν στρατὸν καὶ τὴν περίπολον, διευθύνει τὴν δικαιοσύνην καὶ τὸ τελωνεῖον, ἀνοίγει τὴν βουλὴν καὶ κλείει τὰς φυλακάς, ἐργάζεται ὡς βούς καὶ τρώγει ὡς λύκος.

» Ἡμεῖς εἰχομεν μείνει ἀκίνητοι ἐκ τοῦ φόβου· οἱ δὲ ἐχθροὶ εἶχον ἀρχίσει νὰ ψάλλωσιν ἄσμά τι, ὅπερ ἦτο ἴσως ἡ Μασσαλιωτὶς των, ἀλλ' οὕτως τὴν μελωδίαν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐννοήσω.

» Οἱ μορφασμοὶ τῶν τε ὀφθαλμῶν καὶ τῶν χειρῶν των ἐδείκνυνον ὅτι ἡ παρ' αὐτοῖς μέθοδος τοῦ ᾄδειν δὲν διαφέρει τῆς ἰδικῆς μας, ἀλλὰ πιστεύσατέ με, ὁ φόβος δὲν μοὶ ἐπέτρεπε νὰ κάμω συγκρίσεις.

« — Πλοίαρχε ! μοὶ εἶπε τρέμων εἰς τῶν ναυτῶν, τί νὰ καμῶμεν ; Θὰ ἐπιτρέψωμεν νὰ μᾶς φονεύσωσιν ἄνευ ἀντιστάσεως ;

« — Ὁχι, περιμένετε· μοὶ ἐπέρχεται ἰδέα τις...

» Ταῦτα δὲ λέγων, ἐπορεύθη πρὸς τοὺς ἀγρίους, οὔτινες ἰδόντες με διέκοψαν τὸ ᾄσμα των.

» Ὁ βασιλεὺς, βλέπων τὸ εἰρηνικὸν κίνημά μου, ἐπροχώρησε δέκα βήματα καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς λόγχης, ἤρχισε νὰ μοὶ ἠμιλῇ.

» Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐγνώριζον τὴν ἰταλικήν, τὴν γαλλικὴν καὶ τὴν ἀγγλικήν, καὶ δὲν εἶχον ἐντελῶς λησμονήσει τὴν λατινικὴν τοῦ γυμνασίου· ἀλλ' ἡ γλῶσσα, ἣν ὠμίλει ὁ βασιλεὺς, δὲν εἶχεν οὐδεμίαν ὁμοιότητα πρὸς ταύτας. Ἐνόησα ὅμως ὅτι ἐξήτει τὰ διαβατήρια.

» Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐξηγηθῶ ; προσεπάθησα διὰ νευματων νὰ παραστήσω τὴν θέσιν μας, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα νὰ ἐπέλθῃ οὐδεμία συνεννόησις μετὰ τῆς Α. Γ. τοῦ ἀκροατοῦ μου, ὅστις καθ' ὅλην τὴν μιμητικὴν μου διήγησιν, ἐπανελάμβανε συχνάκις καὶ μετ' ὀργῆς τὴν λέξιν : *tucrà*.

» Εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς Ὁκουενακάτης ἡ λέξις *tucrà*, ὡς κατόπιν ἔμαθον, εἶναι συνώνυμος πρὸς τὸ βλάξ.

» Ἰνα τὸν εὐχαριστήσω, ἐκάλεσα τοὺς συντρόφους μου, ἐλπίζων ὅτι θὰ ὦσιν εὐτυχέστεροι ἐμοῦ· ἀλλὰ μάτην ! Τὸ τρομερὸν *tucrà* ἀντήχει ἐντονώτερον καὶ φοβερότερον ἢ ποτε, καὶ οἱ ἄγριοι ἐκείνοι ἐγέλων ἀγρίως.

» Ἐθώπευον τὴν γενειάδα διὰ τῶν χειρῶν, ὡσεὶ ζητῶν ἐν τῇ γενειάδι μέσον τι σωτηρίας... Ἀλλ' οὐδὲν εὗρισκον.

» Οἱ ἄγριοι ὅμως εὐρόν τι. Ἡ γενειάς μου ἐξήγειρε τὴν περιεργίαν αὐτῶν τε καὶ τοῦ βασιλέως. Ἡ γενειάς μου, μακρὰ ὡς καὶ σήμερον, ἦτο τότε ξανθοτάτη, καὶ οἱ αὐτόχθονες ἐκείνοι, οἱ ἐχόντες τὸν πώγωνα γυμνόν, ἐθαύμαζον τὴν *Caila Lapi* μου, δηλαδὴ τὸν ἡλιοπώγωνα, ὡς τὸν εἶλεγον.

» Ὁ βασιλεὺς εὐηρεστήθη νὰ σύρῃ πλειστάκις καὶ νὰ ἐξετάσῃ μέχρι τῆς ρίζης τὰς

μακρὰς αὐτῆς τρίχας διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἦσαν ἀληθεῖς ἢ πλασταί· ἀφοῦ δὲ ἐπέισθη ὅτι ἡ γενειὰς ἀνήκει πράγματι εἰς ἐμέ, ἐστράφη πρὸς τοὺς φιλάτους ὑπηκόους του, διὰ μακρὰς δὲ καὶ ἐνθέρμου ἠμιλίας ἀνεκοίνωσεν αὐτοῖς τὸ ἀποτέλεσμα τῶν παρατηρήσεών του.

[Ἔπεται συνέχεια].

Φ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροξενδάλοι.

[Συνέχεια]

Ἀνεμιμνήσκειτο καὶ ἐπόθει τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ἐσκέπτετο ἐν τῇ ὀριμείᾳ καὶ καπνισμένη ἀτμοσφαίρᾳ τοῦ Πρασίνου Κονίκλου, ὑπὸ τὸ πανοῦργον βλέμμα τῆς κυρὰ Κλαυδίας, παίζων μετὰ τῶν συνενόχων του Ροβινῶ καὶ Δελόγκ.

Ἡ ἡμέρα παρέρχεται ταχέως ὑπὸ τοὺς τροπικούς.

Ἡ νύξ ἐπλησίαζεν· ὁ ἐπὶ τῆς πύρας φύλαξ ἀνέκραξε στεντορεῶς :

— Σκόπελοι ἀριστερά !

— Στόπ ! διέταξεν ὁ τρίτος πλοίαρχος.

Ὁ πλοίαρχος ἔσπευσεν ἐπὶ τῆς γεφύρας.

Ἐν τῷ ὀρίζοντι, ὑπὸ τὸν καθαρὸν ἔτι οὐρανόν, διέκρινέ τις θάμνους ἐπιπλέοντας τοῦ ὕδατος.

Γραμμὴ σκοπέλων διεκρίνετο μακρόθεν εἰς ὁκτῶ περίπου μιλίων ἀπόστασιν ἀριστερόθεν τῆς θαλαμηγοῦ.

Ἦτο σωρεία νήσων ἐρήμων καὶ ἀκαλλιέργητων, ὧν ἡ εἴσοδος κλείεται ὑπὸ ἀλύσεως βράχων καὶ ὧν ἡ μόνη εἴσοδος ὀνομάζεται « Διῶρυξ τοῦ Ροζάριου ».

Αἱ ἐρημόνησοι ἐκείναι ἐρρίφθησαν εἰς τὸν Ὠκεανόν, ὡς διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς ἀναπαυσιν τῶν μεγάλων πτηνῶν τῶν μερῶν ἐκείνων, ἅτινα μόνον κατοικοῦσι ταύτας.

Ἐπὶ τῶν ἐρήμων ἐκείνων γαιῶν βλέπει τις κολοσσαίων σωρὸν ὁστῶν φαλακροκράκων, λάρων, θαλασσίων ὁστῶν καὶ παντοίων ἄλλων ὑδροβίων ὀρνέων.

Εἶναι ἀπαίσιον τὸ μέρος καὶ φοικαλέον, ἐν ᾧ ἀνθρώπινον ὄν ἐγκαταλιπούμενον ἐκεῖ μοιραίως θὰ κατεστρέφετο, ἂν μὴ ὡς ἐκ θαύματος δὲν ἐβοηθεῖτο, ἢ θὰ παρεφρόνει ἐκ τοῦ φόβου.

Οἱ ναυτικοὶ ἀπομακρύνονται μετὰ προσοχῆς, ἐνεκα τῶν ἐπικινδυνῶν σκοπέλων, ἐν οἷς βεβαίως πᾶν πλοῖον θὰ κατεστρέφετο, ἂν δυστυχῶς ἐκ τῶν σφοδρῶν ρευμάτων ὠθεῖτο πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ἐπὶ εἰκοσιν ἔτι λεπτά ἡ θαλαμηγὸς ἐπλησίασε μετὰ πολλῶν προφυλάξεων, ἐνῶ εἰς ναυτὴς πρὸς τὰ πρόσω ἰστάμενος ἐβολιδόσκει τὸν βυθὸν ἵνα βεβαιωθῇ περὶ τοῦ βάθους τῶν ὕδατων.

Αἶφνης ὁ πλοίαρχος διέταξε νὰ σταθῇ τὸ σκάφος.

Ἡ θαλαμηγὸς ἔστη.

Ὁ ὀρίζων ἐσκοτίσθη βαθμηδόν, ἡ δὲ εἴσοδος εἰς τὰς ἐρημόνησους ἐκείνας ἐφαίνετο χαίνουσα.

Ὁ πλοίαρχος ἐκάλεσε διὰ νεύματος περὶ αὐτὸν ναύτας τινὰς καὶ ὠμίλησεν αὐτοῖς χαμηλοφώνως.

Παρευθὺς ἔσπευσαν νὰ φορτώσωσιν ἐπὶ τοῦ ἀκατίου σάκκους διπύρων, οἶνον, καρπούς καὶ μίαν καραβίναν μετὰ πυρίτιδος καὶ σφαιρῶν.

Ὅταν συνετελέσθη ἡ φόρτωσις τοῦ ἀκατίου διέταξε καὶ ὠδήγησεν ἐπὶ τῆς γεφύρας τὸν Ναβαρρόν, εἶπε δὲ αὐτῷ :

— Μὲ ἤκουσες ; Ἐλαβες τὴν ἀποφασίν σου ;

— Ναί.

— Ἐστω. Τοιαύτη τοῦ Θεοῦ ἡ κρίσις.

Ἄν θέλῃ θὰ σὲ σώσῃ. Ἐχεις ἐν ἀκάτιον, ζωστροφία καὶ ὅπλα. Θὰ σοὶ ἀποδώσωμεν τὴν ἐλευθερίαν.

— Ἀλλὰ τότε δὲν θὰ ἐπανεύρετε τὴν μικράν, εἶπεν ὁ Ἰσπανός.

— Ἰσως.

Ὁ Περὲξ ἐσκέπτετο :

— Εἶναι δοκιμασία.

Δὲν ἐπίστευεν ὅτι παρυσία τοῦ πληρώματος αὐτοῦ, ὁ πλοίαρχος Καγιόλ θὰ παρέδιδεν ἓνα ἄνθρωπον εἰς τὴν διακρίσιν τῆς θαλάσσης, τοῦτέστιν εἰς σχεδὸν βέβαιον θάνατον !

— Σπάρτακε, Ἀννίβα, εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

Οἱ δύο ἐκεῖνοι μαῦροι ἦσαν βεβαίως οἱ ἐκτελεσταὶ τῶν ἀποφάσεών του.

Ἐδράξαντο τοῦ Ναβαρρόν καὶ ἔρριψαν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ ἀκατίου, ὅπερ ἀμέσως ἤρξατο καταβιβαζόμενον εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἦτο ἀληθῶς ἐξαισία λέμβος περιποιοῦσα τιμὴν τῷ κατασκευασάντι αὐτήν.

— Εἰμπορεῖ κανεὶς καὶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου νὰ ταξειδεύσῃ μετ' αὐτὸ τὸ πλοῖόν, εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

Τὸ ἀκάτιον κατεβιβάσθη ἤδη εἰς τὴν θάλασσαν.

— Χαῖρε, εἶπεν ὁ Μασσαλιώτης. Ἄκουσον καὶ μίαν καλὴν συμβουλὴν. Κωπηλάτει με ἐπιμονὴν καὶ δύναμιν δεξιόθεν τῆς νήσου, τὴν ὁποίαν βλέπεις εἰς τὸ βάθος τῆς διώρυγος. Τὴν πρώτην νύκτα θὰ διέλθῃς ἐκεῖ καλῆτερον ἢ ἄλλαχού. Καλὸν κατεύοδον !

Ὁ Ἀννίβας εἶχε θέσει μάχαιραν ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ Περὲξ.

— Κόψε τοὺς δεσμούς σου, εἶπε, καὶ πήγαινε εἰς τὸ καλὸ.

Οἱ δύο μαῦροι ἀπώθησαν διὰ τῶν ποδῶν τὸ ἀκάτιον καὶ ἀνῆλθον ἐπὶ τῆς γεφύρας τῆς θαλαμηγοῦ, ἥτις εἶχεν ἤδη ἐκκινήσει.

Ἡ μηχανὴ ἐσύριζε, τὸ ὕδωρ ἐπάφλασε περὶ τὴν ἑλίκαν, ἥτις μετέδωκε κίνησιν περιστροφικὴν τῷ ἀκατίῳ τοῦ Ναβαρρόν, ὅστις φοβεράν ἐξέφερε βλαστημίαν.

Μετὰ δύο τῆς ὥρας λεπτά τὸ « Ἀλθατρός » ἀπῆρχετο ὀλοταχῶς διὰ τε τῶν ἰστίων αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀτμοῦ, ἐν ᾧ ὁ μὲν πλοίαρχος ἀπὸ τῆς γεφύρας διὰ τῆς οἰόπτρας του παρηκολούθει καὶ τὰς ἐλαχίστας κινήσεις τοῦ Ναβαρρόν, ὁ δὲ τρίτος πλοίαρχος

χος ἐξήταζε τὸν ὀρίζοντα καὶ τὸν ἄνεμον, συνεβουλεύετο τὴν πυξίδα καὶ ἐκυβέρνηα τὸ πλοῖον, ὁδηγῶν αὐτὸ πρὸς τὴν Φλωρίδα.

Οἱ ναῦται παρετήρουν καὶ οὗτοι μετὰ περιεργίας τὸ ἀκάτιον.

Οὐδὲ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐξέφερε λέξιν μομφῆς ἢ ἐπιδοκιμασίας.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι τὸ πλήρωμα τοῦ « Ἀλ-βατρός » συνέκειτο οὐχὶ ἐξ ἀνδρῶν, ἀλλ' ἐξ ἐμφύχων καὶ παθητικῶν μηχανῶν.

Μετ' οὐ πολὺ τὸ ἀκάτιον ἠφανίσθη ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς νυκτός.

Ἄλλ' ἰδοὺ τί ὁ πλοίαρχος διὰ τῆς διόπτρας του ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ.

Κατὰ πρῶτον ὁ Ἰσπανὸς ἐκοψε τὰ προσδένοντα αὐτὸν σχοινία, ἐδράξατο δὲ τῶν κωπῶν, ἵνα ἀκολουθήσῃ τὴν συμβουλὴν τοῦ πλοίαρχου. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἀπέριψεν αὐτὰς ἀπελπισ καὶ ὥρμησεν εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀκατίου, ὡς εἰ ἤθελε νὰ κλείσῃ ὀπὴν διανοιχθεῖσαν ὑπὸ τοὺς πόδας του.

Εἶτα ὁ πλοίαρχος εἶδε τὸν ἄθλιον λαμβάνοντα τὴν καρβίνα καὶ ἀπορρίπτοντα αὐτὴν ὡς καὶ τὰς κώπας.

Ἡ θαλαμηγὸς ἦν πρὸ πολλοῦ ἐκτὸς βολῆς τοῦ ὅπλου ἐκείνου.

Τέλος, ἐνῶ δὲν διεκρίνετο πλέον τὸ ἀκάτιον, ἐνόμισεν ὁ πλοίαρχος ὅτι εἶδεν αὐτὸ βυθιζόμενον ἀποτόμως ὑπὸ τὴν θάλασσαν, ἀλλ' οἱ ἄλλοι οὐδὲν ἠδύναντο νὰ ἴδωσιν ἐνεκα τῆς ἀποστάσεως καὶ τοῦ σκότους τῆς νυκτός.

Ὁ πλοίαρχος Καγιόλ ἔφερε τὸ ρινόμακτρον ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ ἀπέμαζεν αὐτό.

Ὁ Σπάρτακος ἐκάθητο χαμαὶ πρὸ τῶν ποδῶν του.

— Εἴσαθε εὐχαριστημένος, αὐθέντα ; ἠρώτησε τὸν πλοίαρχον.

— Ναί.

— Λοιπὸν θὰ μᾶς ἀνταμείψετε ;

— Ναί. Θὰ εἶσαι ἐλεύθερος καὶ πλούσιος.

Ἔχε πεποιθήσιν καὶ σιώπα.

Ὁ Σπάρτακος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ πλοίαρχου καὶ ἔφερεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου του.

Μετὰ δεκαεῖς ἡμέρας ὁ πλοίαρχος Καγιόλ ἀνγγέλλετο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ροζενδάλ.

— Λοιπὸν ; ἠρώτησεν ὁ Μαξιμος.

— Σὰς φέρω φορτίον σιγῶν, ρούμι καὶ καφέ, κύριε βαρόνε.

— Αἶ ;...

— Ὁ Ἰσπανός ;

— Ναί.

— Ὁ κακοῦργος αὐτὸς εὐρίσκεται εἰς μέρος, ὅποθεν θὰ ἐπανέλθῃ δυσκόλως.

— Ἀπέθανεν ;

— Ὑποθέτω.

— Καὶ τί γνωρίζετε ;

— Ὀλίγα πράγματα. Ἀδύνατον νὰ μάθῃ τις τίποτε ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀλιτῆριον.

— Λοιπὸν ;

— Ἡ μικρὰ ζῆ, κύριε βαρόνε.

— Εἶσαι βέβαιος ;

— Πιστεύω.

Ὁ Μαξιμος ἀνέπνευσεν.

— Ἡ γῆ δὲν εἶναι τόσον μεγάλη. Θὰ τὴν ζητήσωμεν, κύριε βαρόνε, καὶ θὰ τὴν εὕρωμεν.

— Ἐχει καλῶς.

Ὁ Ροζενδάλ ἠτένισεν ἐπὶ μακρὸν τὴν εἰκόνα τῆς νεκρᾶς, ἣτις ἐμεῖδία αὐτῷ, καὶ ἔκρυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

Α'

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας νὰ ἐπιτρέψωσιν ἡμῖν νὰ παρέλθωμεν ἐπὶ εἰκοσιν ἐτῶν καὶ νὰ φθάσωμεν ἐπὶ τῶν γεγονότων, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸ κυριώτερον μέρος τῆς ἱστορίας ταύτης, ἀληθεστέρως ἢ ὅσον ὑποθέτει τις.

Ὁ πραγματικὸς βίος εἶναι πολλάκις ἄλλως γόνιμος εἰς ἐκπλήξεις ἢ αἱ μᾶλλον ἀπίθανοι ἐφευρέσεις τῶν μυθιστοριογράφων καὶ αἱ χίμαιραι τῶν ἐφιαλτῶν.

Τὰ συμβάντα, ἅτινα διηγήθημεν ἐν τῷ πρώτῳ μέρει εἰσὶ μόνον τὸ ἀναγκαῖον προοίμιον τῶν ἐπομένων.

Εἴπομεν κατὰ πρῶτον ὅτι ὁ πλοίαρχος Καγιόλ ἠπατήθη.

Τὴν ἰσχύν τοῦ κυρίου του πολὺ ἰσχυρὰν ἐνόμισεν.

Ὑπάρχουσι παράδοξοι συμπτώσεις, συναντᾷ τις ἐνίοτε ἀπροσδόκητα καλὺμντα, καθ' ὧν καὶ αἱ δεξιότεραι ἐνέργειαι ναυαγοῦσιν.

Ἡ θυγάτηρ τῆς Γερμανῆς ἔζη.

Ὁ Περὲξ δὲν ἐψεύσθη.

Ἄλλὰ ποῦ ἐκρύπτετο ;

Εἰς ποῖαν γωνίαν τοῦ κόσμου εἶχον μεταφέρει αὐτὴν ;

Καὶ αὐτὸς ὁ Ραβὺ ὥφειλε ταχέως ν' ἀπωλέσῃ τὰ ἔχνη αὐτῆς, ἐνεκα καταστροφῆς τινος ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἀναστατοῦσι πᾶσαν ἀνθρωπίνην προσδοκίαν.

Κατὰ τὰς ἐποχὰς τῶν ἐπαναστάσεων ἀπέκρυψαν ὑπὸ τὴν γῆν πολλὰς περιουσίας ἵνα σώσωσιν αὐτὰς ἀπὸ πάσης ἐνδεχομένης λεηλασίας.

Οἱ γνωρίζοντες τὸν θησαυρὸν ἐξέλιπον, χωρὶς νὰ δυνήθωσι νὰ μεταδώσωσι τοῖς ἄλλοις τὸ μυστικόν. κατὰ τοὺς πολιτικούς πολέμους, πληγέντες ἐξ ἀπῆνης ὑπὸ ἐγχειριδίου δολοφόνου ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἐκτοτε πόσοι γεωργοὶ διῆλθον ἄνωθεν τῶν πλούτων τούτων διὰ τοῦ ἀρότρου αὐτῶν, χωρὶς οὔτε κἄν νὰ ὑποπτευθῶσιν ὅτι διήρχοντο ἄνωθεν αὐτῶν, εἰς δύο δακτύλων ἀπόστασιν !...

Πόσοι κηπουροὶ μικροῦ δεῖν νὰ θιξῶσιν αὐτοὺς διὰ τῆς ἀξίνης των !

Ἐπίσης ἀπὸ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ ἀθλίου Περὲξ, πᾶσαι αἱ προσπάθειαι τοῦ βαρόνου Ροζενδάλ καὶ τῶν ὑπαλλήλων αὐτοῦ πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς θυγατρὸς του ἀπέβησαν ὅλαι μάταιαι.

Τί εἶχεν ἀπογίνειν ἡ ταλαίπωρος μικρὰ ; Οὐδὲ ἡ φρόνησις οὐδ' ἡ πανουργία τοῦ κυρίου Σεραφεῖμ, οὐδ' ὁ χρυσὸς τοῦ τραπέζιτου, οὐδὲ τὰ ταξείδια τοῦ πλοίαρχου Καγιόλ ἠδυνήθησαν νὰ ἐξιχνιάσωσι τὸ μυστήριον.

Ὁ Μαξιμος ἐγένετο ἄγαν εὐερέθιστος,

τοῦθ' ὅπερ οἱ περὶ αὐτὸν ἠσθάνοντο πλέον ἢ ἄλλος τις.

Ἦτο σκληρὸς, ὑψηλόφρων, ὀργίλος, ἀλλὰ ψυχρὸς καὶ εἰς ἄκρον ἐχέμυθος. Μόνον ἐν στενῷ κύκλῳ φίλων ἐξ ἀμοτέρων τῶν φύλων, ὧν ἡ μαρκησία Ἀρτάν ἦν ἡ οἰκειότερα, ὠμίλει οὐχὶ μὲν ἐκμυστηρευόμενος, ἀλλ' ἀναμνησκόμενος τῶν θλίψεων του, ὧν ἡ μαρκησία ἐγνώριζεν ἐν μέρει τὴν αἰτίαν.

Ἡ φιλοδοξία καὶ ἡ ἀλαζονία του βαρέως ἐπλήγησαν ἐκ τῆς ἀποτυχίας ταύτης.

Ἡ περιουσία του ἐν τούτοις ἀνῆρχετο εἰς κολοσσιᾶν ποσόν.

Δέκα ἐτῶν ἀγῶνες καὶ ἐνδελεχῆς ἐργασία δὲν ἠδύναντο νὰ παράσχωσι τῷ μεγαλειτέρῳ βιομηχάνῳ ὅ,τι μία λέξις ἐξερχομένη τῶν χειλέων του, μία διαταγὴ ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ, προσεκόμιζεν εἰς τὸ χρηματοκιβώτιόν του.

Περὶ αὐτὸν δὲ εἰς γενικὸς ἐξευτελισμὸς ! οἷα παγκοσμίᾳ ταπεινώσις !

Εἰς τοὺς πρεθλάμους του συνωθούντο οἱ ἐφευρέται κομίζοντες τὸν καρπὸν τῶν ἐρευνῶν των, τὸ ἔργον τοῦ ἐξόχου νόου των ἐνίοτε, ἠναγκασμένοι ἐκ τῆς πενίας νὰ τὸ πωλήσωσι δι' ἐν τεμάχιον ἄρτου. Ἐκεῖ ἄθροοι προσήρχοντο τολμηταί, ἵνα ὑποβάλλωσιν αὐτῷ τὰ σχέδια των, ἐπιχειρηματαὶ προτείνοντες ἐπικερδέστατας ἐπιχειρήσεις, καὶ ἰσχυροὶ δεόμενοι τῆς συνδρομῆς του καὶ ἀγοράζοντες τὴν συμμετοχὴν του δίδοντες αὐτῷ τὴν μερίδα τοῦ λέοντος.

Πάντες οὗτοι ἔκυπτον τὴν κεφαλὴν ἐνώπιόν του, ὡς οἱ μουσουλμάνοι εἰς τὸν οὐδὸν τζαμίου !

Ἦκροατο αὐτῶν ἀφρηρμένως.

Οἱ λογισμοὶ του ἵπταντο συχνότερον περὶ δύο σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος.

Τὸ μὲν ἦν γνωστόν, σαφές.

Ἦν πρὸς δυσμᾶς, πέραν τοῦ ὠκεανοῦ.

Ἐκεῖ πέραν, ἀσφαλῆς ἀπὸ τοῦ μίσους του διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως, ἢ πιστεύων τοῦτο, ὁ μαρκησιος Ἀρτάν, ὁ φονεὺς τοῦ πατρὸς του, ἐν ταῖς γαίαις αὐτοῦ εἰς Κοῦθαν, διῆγε βίον μεγάλου κρεολοῦ γαιοκτημόνου.

Τὰ ἔτη παρήρχοντο δι' αὐτὸν γελόντα καὶ ἠδονικά. Ἐν τῇ νέᾳ δ' αὐτοῦ οἰκογενεῖᾳ ὁ μαρκησιος Φρειδερίκος Ἀρτάν κατέληξε νὰ λησμονήσῃ τὴν Γαλλίαν, τὴν ὠρχίαν Μακθίλδην, ἣν ἐλάτρευεν ἄλλοτε καὶ ἥς ὑπέστη τὴν προδοσίαν.

Μόλις ἐνεθυμείτο τοὺς Ροζενδάλ καὶ τοῦ νόθου, ὅπερ ἔφερε τὸ ὄνομα του.

Ἄλλ' ὁ Μαξιμος ὑπήκουε τῇ διαθήκῃ τοῦ πατρὸς του.

Ὁ βαρόνος εἶχε γράψῃ :

« Μὴ συγχῶρει ποτὲ τὴν ὕβριν. »

Ἔτι δέ :

« Ἀπόδιδε τὸ κακὸν ἑκατονταπλασίως. »

Ὁ υἱὸς δὲν εἶχε χρεῖαν τῆς συμβουλῆς ταύτης.

Ἦτο εἰς ἄκρον φιλέκδικος καὶ ἄκαμπος εἰς τὸ μῖσος αὐτοῦ.

Τὸ δεύτερον σημεῖον περὶ ὃ ἵπταντο αἱ σκέψεις του συχνότερον ἔτι ἢ το σκοτεινὸν καὶ ἀβέβχιον.

Ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν του δὲν ἐβλεπεν εἰμὴ σκότος.

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY